

Sygn. akt II K 1001/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: staż. Małgorzata Maniecka

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie - ---

po rozpoznaniu w dniu 03 marca 2017 r.

sprawy P. W., s. L. i E. z d. M., ur. (...) w T.

skazanego prawomocnymi wyrokami podlegającymi wykonaniu:

I. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 06 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 294/14 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i in. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności - kara obecnie wykonywana od dnia 01 lipca 2015 r.;

II. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 1036/15 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i in. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 573 § 1 k.p.k. oraz art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) łączy kary i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego P. W. wyrokami:

w pkt. I wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 06 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 294/14,

w pkt. II wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 1036/15,

i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wskazanych w pkt. I sentencji wyroku pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I kary łącznej zalicza skazanemu okres odbywania kary w sprawie II K 294/14, tj. od 01 lipca 2015 r. do 10 marca 2017 r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz skazanego z urzędu, w tym 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych 60/100) tytułem podatku VAT.

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) nie pobiera od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Sygn. akt II K 1001/16

UZASADNIENIE

Skazany P. W. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary wymierzone mu w sprawach sygn. akt II K 294/14 oraz II K 1036/15 z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Sąd ustalił, że P. W. skazany został prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie sygn. akt II K 34/00 za czyn z art. 280 § 1 k.k. i in. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności – kara wykonana w całości do dnia 16 lipca 2002 r.;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział Karny w P. z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie sygn. akt X K 1004/06 za czyn z art. 286 § 1 k.k. i in. na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 złotych każda – kara wykonana w całości do dnia 28 stycznia 2010 r. (warunkowe zwolnienie z odbywania kary z okresem próby do dnia 25 sierpnia 2011 r.);
3. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 06 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 294/14 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i in. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności – kara obecnie wykonywana od dnia 01 lipca 2015 r.;
4. T. D. C. w Irlandii z dnia 05 listopada 2014 r. w sprawie sygn. akt (...) za przestępstwa związane z kradzieżą i in. na karę pozbawienia wolności 7 miesięcy (orzeczone 2 razy);
5. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 1036/15 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i in. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

(dowód: wniosek skazanego - k. 2, karta karna - k. 3-6; odpisy wyroków - k. 12-12v, 42-43; opinia o skazanym z ZK – k. 24-25, informacja o pobytach w jednostkach penitencjarnych – k. 7, 26-27v)

P. W. został przetransportowany do Zakładu Karnego w S. w dniu 27 października 2016 r. Wcześniej, od dnia 01 lipca 2015 r. odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w G., a następnie przebywał w innych jednostkach penitencjarnych, w tym w Zakładzie Karnym w K., gdzie odbywał karę w warunkach zakładu półotwartego. Następnie z uwagi na niewłaściwe zachowanie w dniu 19 stycznia 2016 r. został zdegradowany do odbywania kary w zakładzie typu zamkniętego do czerwca 2016 r., kiedy ponownie skierowano go do odbywania kary w systemie półotwartym. W czasie od 11 października 2016 r. do 18 października 2016 r. P. W. przebywał w diagnostycznym Areszcie Śledczym w S., gdzie na podstawie przeprowadzonych badań sporządzono orzeczenie psychologiczno-penitencjarne, zgodnie z którym konieczne jest aby skazany odbywał karę pozbawienia wolności w warunkach oddziału terapeutycznego dla skazanych z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo z uwagi na rozpoznanie u niego zaburzeń urojeniowych, aktualnie bez ostrych objawów psychotycznych, w obrazie klinicznym niska aktywność złożona, niepokój, napięcie ujawniane pod postacią somatyczną, co ogranicza jego zdolności adaptacyjne do warunków izolacji. Zachowanie skazanego jest zmienne, jednak z przewagą zachowań pozytywnych. P. W. był ośmiokrotnie nagradzany za wykonywanie nieodpłatnej pracy, w celu zachęcenia do poprawy zachowania, za wyróżniające zachowanie w czasie odbywania kary, w celu zmotywowania do dalszej poprawy zachowania oraz za aktywne uczestnictwo w terapii zajęciowej. Karany był raz, przy czym kara dotyczyła trzech wniosków dyscyplinarnych za niewykonanie polecenia oraz posiadanie przedmiotów niedozwolonych. Skazany stara się o zatrudnienie, obecnie jednak z powodu braku miejsc pracy nie pracuje, choćby bezpłatnie. P. W. krytycznie wypowiada się o popełnionych czynach. P. W. jest stosunkowo pobudliwy, łatwo wpada w gniew, ale też w lęk i niepokój, co wynika zapewne w jakimś stopniu z nadużywania przez ponad 10 lat sterydów anabolicznych. Posiada ograniczone kompetencje emocjonalne, a także ograniczony repertuar sposobów na radzenie sobie w trudnych chwilach. Skazany ma skłonności do skupiania się na własnym zdrowiu i reakcjach ciała, somatyzowania napięć i ujawniania ich pod postacią somatyczną. Skazany jest żonaty, ma czwórkę dzieci, jest regularnie odwiedzany, utrzymuje kontakt z żoną, dziećmi, matką i bratem. Posiada zadłużenie alimentacyjne na kwotę 78 tys. złotych. Wobec przełożonych zachowuje się regulaminowo. Skazany w środowisku współosadzonych funkcjonuje właściwie, nie odnotowano żadnych sytuacji konfliktowych. W czasie wolnym czyta książki, ogląda telewizję i rozwiązuje krzyżówki, uczestniczy też w zajęciach kulturalno-oświatowych.

Nie uczestniczy w zajęciach sportowych, ale jest motywowany w tym kierunku. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Wykazuje pozytywne nastawienie do udziału w realizacji zamierzeń indywidualnego programu terapeutycznego, jak również terapii o charakterze grupowym. Prognoza penitencjarna na dalszy okres pobytu w izolacji więziennej kształtuje się pozytywnie.

(dowód: opinia o skazanym - k. 24-25)

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego o wydanie wyroku łącznego zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż od dnia 1 lipca 2015 roku zmieniła się treść art. 85 k.k. zawierającego przesłanki do wydania kary łącznej. Zasadą jest, że do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r. nie stosuje się nowych przepisów działu IX Kodeksu karnego regulującego zasady łączenia kar. Jednocześnie jednak ustawodawca przewidział wyjątek od tej zasady. Mianowicie stosuje się przepisy nowe, jeżeli zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 1 lipca 2015 r. Z tym ostatnim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Ostatni chronologicznie wyrok został wydany w dniu 15 marca 2016 roku w sprawie sygn. II K 1036/15. W konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie orzekł na podstawie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, a więc muszą być spełnione przesłanki z art. 85 k.k. tj.:

sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw;

wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu,

orzeczone kary podlegają wykonaniu (nie zostały do tej pory wykonane w całości) .

Tak więc kara łączna ma być wymierzana zawsze wówczas, gdy przed wydaniem orzeczenia o niej nie zostały wykonane kary wcześniej orzeczone, w tym także kary łączne, a kary te są tego samego rodzaju (albo podlegają łączeniu). Podkreślić przy tym należy, że jeżeli którakolwiek z kar została już wykonana w całości – nie jest dopuszczalne jej połączenie z innymi karami.

Rozważając możliwość połączenia kar orzeczonych wobec P. W. Sąd miał na względzie, że wyrok łączny Sąd wydaje z urzędu lub na wniosek skazanego lub prokuratora. Z tego też względu wymierzając skazanemu karę łączną Sąd analizował z urzędu wszystkie wymienione w karcie karnej wyroki skazujące.

Spośród wskazanych w części wstępnej wyroku łącznego kar wykonaniu podlegają tylko kary w sprawach o sygn. akt II K 294/14 oraz II K 1036/15. Skazany rozpoczął z dniem 01 lipca 2015 r. odbywanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie sygn. akt II K 294/14 koniec tej kary przypada na dzień 30 czerwca 2017 r. Kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w sprawie sygn. akt II K 1036/15 oczekuje na wykonanie w następnej kolejności.

Natomiast kary orzeczone wyrokami w sprawach II K 34/00 i X K 1004/06 zostały w całości wykonane, wobec czego brak było podstaw do brania tych skazań jednostkowych pod uwagę. Z kolei zgodnie z art. 85 § 4 k.k. przy wymiarze kary łącznej nie bierze się pod uwagę kar orzeczonych przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej.

P. W. każdym z wyroków podlegających łączeniu skazany był na karę pozbawienia wolności. I tak, w sprawie II K 294/14 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaś w sprawie II K 1036/15 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozpatrując zatem rozmiar kary łącznej podkreślić należy, że z mocy art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 20 lat pozbawienia wolności. Oznacza to, że w niniejszej sprawie za czyny objęte wyrokami

w sprawie II K 294/14 i II K 1036/15 Sąd mógł orzec karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 2 lat do 3 lat i 6 miesięcy.

Sąd orzekając karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie przekroczył ww. granic (pkt I wyroku łącznego).

Zgodnie z treścią art. 85a k.k. orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. O ile powyższe przesłanki niewątpliwie należy uwzględniać przy wymiarze kary łącznej nie oznacza to zdaniem Sądu, że należy całkowicie zrezygnować z wcześniej wypracowanych w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego zasad orzekania kary łącznej. Wyrażenie „przede wszystkim” użyte przez ustawodawcę w treści art. 85a k.k. oznacza, że nie są to wszystkie okoliczności, jakie sąd powinien mieć na uwadze orzekając karę łączną. Wielokrotnie zwracano uwagę na zasady orzekania kary łącznej, zwłaszcza w ramach wyroku łącznego. Określając nowy wymiar kary - karę łączną - Sąd dokonuje swoistego „podsumowania” sprawcy i ma prawo przy łączeniu kar jednostkowych korzystać w tym procesie z zasad kumulacji (prostego sumowania łączonych kar), absorpcji (pochlaniań kar przez karę najsurowszą) lub systemu pośredniego. Należy jednak uznać za trafną tezę, zgodnie z którą zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji stanowi skrajne rozstrzygnięcie, które może być stosowane tylko wyjątkowo (tak SN w wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, póź. 33).

Istotnym elementem (poza zasadami określonymi w art. 86 k.k.), mającym wpływ na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym i zastosowanie jednej z ww. zasad, co zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 1985 r. (II Kr 245/85, OSNKW 1986/5-6/39), jest zachowanie skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popęlenie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikających z dyrektyw absorpcji. Słusznie zatem podkreśla Sąd Apelacyjny w Warszawie (wyrok z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001/2/5), iż absorpcję kar w takich przypadkach należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy - przesłanką prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw.

Zauważyć trzeba, iż wydając wyrok łączny Sąd nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. wyrok SN z dnia 25 października 1983 r. OSNKW 1984/5-6 poz.65). Okoliczności przyjęte za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa podlegają bowiem odmiennym regułom, w szczególności przy ocenie stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu. Gdyby bowiem okoliczności te ponownie Sąd uwzględniał przy wymiarze kar łącznych, prowadziłoby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osądzonej. Przy wymiarze kar łącznych Sąd zatem zobligowany jest brać pod uwagę również stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność podmiotową i przedmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa zasada absorbowania poszczególnych kar, im zaś luźniejszy przeważa zasada kumulacji, czyli sumowania (OSP 1991/11/291 Prok. i Pr. 1996/2-3/16, por. wyrok SN z dnia 02 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33).

Wskazać przy tym trzeba, iż w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, które sąd meriti w pełni podziela. Mianowicie Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 sierpnia 2007 roku wskazał, iż racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć charakter jednokierunkowy (por. OSNKW 2008/1/6, Biul.PK 2007/15/5, Prok.i Pr. 2008/1/5, Biul.SN 2008/1/21, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007 r. w sprawie II KK 96/07). Wszelkie wątpliwości rozstrzygnął Sąd Najwyższy

postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie III KK 52/12 (LEX nr 1220872), w którym stwierdził, iż orzeczona kara łączna może być mniej korzystna dla skazanego, także wtedy, gdy postępowanie w tym przedmiocie toczy się na wniosek skazanego.

Mając na względzie powyżej omówione reguły wymiaru kary łącznej, Sąd doszedł do przekonania, iż przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym w niniejszej sprawie należy zrezygnować z zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji. Są to bowiem - jak wcześniej podkreślano - rozwiązania skrajne, które powinny być rozstrzygnięciami o charakterze wyjątkowym, a takim szczególnym przypadkiem, w ocenie Sądu, nie jest sytuacja skazanego P. W.. Rozważając przesłanki przemawiające za zastosowaniem reguły absorpcji, jak i kumulacji przy wymiarze kary łącznej, Sąd nie uznał zatem za celowe posłużenie się wyłącznie zasadą kumulacji, albowiem skazany popełniał w obu sprawach czyny skierowane przeciwko mieniu w odstępie zaledwie trzech miesięcy. Z drugiej strony skazany godził w cudze mienie w różny sposób, a to dokonując kradzieży, a to przywłaszczając cudze mienie, lub za pomocą wprowadzenia w błąd doprowadzał pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Stwierdzić przy tym należy, że czyny oskarżonego charakteryzują się dużą szkodliwością społeczną, orzeczone kary nie są karami minimalnymi, nie rzutującymi na karę łączną, zwłaszcza z punktu widzenia prewencji indywidualnej, a i w stosunku do osoby skazanego nie zaistniały po ich wydaniu żadne szczególne okoliczności. Przede wszystkim podkreślić należy, że skazany popełniał kolejne podobne czyny w krótkich odstępach czasu w warunkach powrotu do przestępstwa.

Wobec powyższego zasadne było skorzystanie z rozwiązania pośredniego. Dlatego Sąd wymierzył skazanemu za czyny objęte wyrokami wymienionymi w punkcie I wyroku łącznego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona kara łączna łącząca kary wymierzone w wyrokach jednostkowych, chociaż przekracza dolną granicę przedziału, w jakim poruszał się Sąd, jest i tak dla skazanego korzystna w porównaniu do sytuacji sprzed wydania wyroku łącznego i pozostaje bliżej dolnej granicy wymiaru kary łącznej, w jakiej poruszał się Sąd.

Jak wynika z opinii o skazanym nadesłanej z ZK w S., zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej należy uznać za dobre. Był on raz karany dyscyplinarnie, zaś został osiem razy nagradzany regulaminowo. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, uczęszcza na terapię zajęciową. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie, a stopień jej realizacji określono jako umiarkowany. Aktualna prognoza penitencjarna z uwagi na poprawne zachowanie kształtuje się umiarkowanie pozytywnie.

Pozytywna opinia z zakładu karnego o zachowaniu się skazanego w okresie odbywania kary, świadcząca o prawidłowym przebiegu procesu jego resocjalizacji, miała wpływ na wymiar orzeczonej wyrokiem łącznym kary łącznej, jednakże nie jest ona okolicznością szczególną, skutkującą rozważeniem zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady całkowitej absorpcji. Podkreślić bowiem trzeba, że niezależnie od powyższych rozważań czym innym jest prognoza penitencjarna oraz prognoza kryminologiczna, dotycząca zachowania skazanego po opuszczeniu zakładu karnego. Na chwilę obecną brak jest przesłanek by tę prognozę oceniać pozytywnie zważywszy na fakt wielokrotnej karalności P. W.. Poza tym podkreślić należy, że stosowane wcześniej wobec skazanego kary pozbawienia wolności nie wpłynęły na zmianę postawy skazanego, mimo iż w jednostkach penitencjarnych spędził ponad 6 lat, co wskazuje, że proces jego resocjalizacji musi trwać odpowiednio długo, tak by wzbudzić u skazanego odpowiednią refleksję dotyczącą niewłaściwości dotychczasowego postępowania. Składane na ten moment przez skazanego deklaracje, choć cenne, muszą być jednak oceniane ostrożnie. To wszystko prowadzi do wniosku, iż proces resocjalizacyjny skazanego musi trwać odpowiednio długo i na pewno na chwilę obecną nie został jeszcze zakończony. W oparciu o te okoliczności nie sposób oczekiwać, by daleko idące złagodzenie kary wpłynęło na skazanego korzystnie wychowawczo. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę przytoczone wyżej argumenty, wymiar kary łącznej orzeczonej wobec P. W., winien być umiejscowiony pomiędzy jej dolną i górną granicą, bliżej jednak granicy dolnej. Zaznaczyć należy przy tym, iż Sąd w niniejszej sprawie łączył dwie kary, w tym jedną łączną, która już poprawiała sytuację skazanego. W przypadku orzeczenia kary łącznej w niższym wymiarze, skazany nie tylko nie odczułby wystarczającej dolegliwości, ale także mógłby odnieść wrażenie, że popełnianie kolejnych czynów daje mu możliwość skorzystania z pewnego rodzaju ulgi, jaką stanowiłoby orzeczenie kolejnej kary łącznej.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż wymierzona skazanemu kara łączna (vide: pkt I wyroku łącznego) jest karą sprawiedliwą i adekwatną do jego osobowości. Jest także odpowiedzią na aktualne potrzeby skazanego w zakresie stosowanej wobec niego represji karnej, kara łączna bowiem musi w dalszym ciągu dążyć do realizowania postawionych przed nią zadań w procesie resocjalizacji skazanego, który musi trwać odpowiednio długo. Orzeczona kara łączna winna być zdaniem sądu stosunkowo surowa, inaczej nie spełni celów wychowawczych względem skazanego. Fakt popełnienia kilku przestępstw powinien znaleźć w wymiarze kary łącznej odzwierciedlenie. W przeciwnym wypadku w społecznej świadomości prawnej mogłoby powstać wrażenie, że sprawcy wielu przestępstw traktowani są łagodniej, aniżeli sprawcy pojedynczych przestępstw. W tej sytuacji sąd wymierzył karę łączną w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta w sposób należyty uwzględni dyrektywy określone w treści art. 85a k.k. Jednocześnie z uwagi na górną granicę, do której sąd mógł wymierzyć karę łączną, nie sposób jej uznać za rażąco surową.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zaś opinię o skazanym, dane z karty karnej, odpisy wyroków. W ocenie Sądu dowody te zebrane zostały zgodnie z wymogami procedury, nie były kwestionowane przez strony, a zatem brak jest podstaw do ich podważania.

Poza połączeniem kar pozbawienia wolności wymierzonych opisanymi na wstępie wyrokami łącznymi pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w tych wyrokach pozostawiono do odrębnego wykonania (punkt II wyroku).

Na mocy art. 277 k.p.k. w wyroku łącznym należy, w miarę potrzeby, wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej. Skazany w momencie orzekania w niniejszej sprawie odbywał od dnia 1 lipca 2015 r. karę pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt II K 294/14. Wobec powyższego należało zaliczyć na poczet kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt. II K 294/14 w okresie od dnia 01 lipca 2015 r. do 10 marca 2017 r., tj. do dnia wyroku.

Oskarżonemu została przyznana pomoc prawna przez obrońcę ustanowionego z urzędu. O jej kosztach, które nie zostały zapłacone w żadnej części, orzeczono w pkt. IV wyroku. Podstawą prawną orzeczenia były przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714). Zgodnie z § 17 ust. 5 rozporządzenia opłata za obronę w sprawie o wydanie wyroku łącznego wynosi 120 zł. Kwota ta została powiększona o stawkę podatku od towarów i usług zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia.

Mając na względzie trudną sytuację materialną skazanego i brak odpłatnego zatrudnienia w areszcie śledczym, w oparciu o przepisy art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie pobrano od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.